

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.123/2022/10. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2023. március 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2022. október 3. napján kihirdetett 17.B.30/2022/58. számú ítéletét *megváltoztatja*.

Terhelt1 I.r. és Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 30 (harminc) évben állapítja meg.

Terhelt1 I.r. vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztésbe a 2020. június 20. napjától 2021. augusztus 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be.

Terhelt1 I.r. vádlott külön 294.950,- (kettőszázkilencvennégyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére köteles.

Egyebekben helybenhagyja.

Az ítéltábla Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában a 2022. december 10. napjától a mai napig, Terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 30.902,- (harmincezer-kilencszázkettyő) forint bűnügyi költség megfizetésére Terhelt2 II.r. vádlott köteles.

I n d o k o l á s:

[1] A Tatabányai Törvényszék a 2022. március 28.napjától október 3. napjáig tartó nyilvános, folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott és az utóbbi napon kihirdetett, 17.B.30/2022/58. számú ítéletével **Terhelt1 I.r.** vádlott és **Terhelt2 II.r.** vádlott bűnösségét egyaránt társtettesként elkövetett emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont) állapította meg, s ezért mindkettőjüket életfogytig tartó, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésként 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a velük szemben kiszabott szabadságvesztésből legkorábban 25 év elteltével bocsáthatóak feltételes szabadságra.

I.r. vádlott vonatkozásában a 2020. június 20. napjától 2021. augusztus 10. napjáig, míg II.r. vádlott tekintetében a 2020. június 20. napjától 2022. október 3. napjáig, azaz az elsőfokú

ügydöntő határozat kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt rendelte beszámítani a szabadságvesztések tartamába.

Az elsőfokú bíróság részint elkobzás, részint a lefoglalás megszüntetése mellett kiadni rendelések, megsemmisítések elrendelése, illetőleg az iratok részévé nyilvánítás útján rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint egyetemlegesen, részint pedig külön-külön kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] A törvényszék elsőfokú határozata ellen az ügyész a vádlottak terhére, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megváltoztatása, annak későbbi időpontban történő meghatározása érdekében jelentett be fellebbezést, míg Terhelt1 I.r. vádlott és védője felmentés, másodsorban enyhítés végett, Terhelt2 II.r. vádlott és védője a tényállás és a minősítés megváltoztatása, az emberölés vonatkozásában felmentés, valamint enyhébb büntetés kiszabása érdekében terjesztettek elő jogorvoslati kérelmeket.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.86/2022/7-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi oldalról bejelentett jogorvoslati kérelmeket alaptalannak ítélte.

Rámutatott arra, hogy a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű, az elsőfokú bíróság a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdése szerinti eljárási hibát nem vétett, a perrendi rendelkezések szerint a szükséges körben és részletességgel vette fel a bizonyítás anyagát.

Mindemellett a tényállás hiányos, így részben megalapozatlan, ez azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra figyelemmel kiküszöbölhető a másodfokú eljárásban. Utóbbiak alapján a boncjegyzőkönyv és igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításainak alapulvételével a sérülések és azok következményei, az azokat létrehozó erőbehatások ítéleti tényállásban történő feltüntetésére tett indítványt, egyúttal álláspontja szerint az elsőfokú ítélet indokolás részében található, a vádlottak elmeállapotával összefüggő ténymegállapításokat is szükséges a tényállás részévé tenni.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratanyag bizonyítékai alapján logikai hibáktól mentes értékeléssel adott számot a tényállás megállapításához vezető gondolati tevékenységéről, iratszerű indokát adta, hogy min alapul az általa megállapított történeti tényállás, a ténymegállapításait konkrétan mely megjelölt bizonyítékok támasztották alá.

Fentiekben túlmenően az ügyészi érvelés rögzítette a vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítésével összefüggő jogi indokolás hiányosságait, s ekörben felsorolta azokat a ténykörményeket, illetőleg köztudomás szerinti tényeket, amelyekkel álláspontja szerint a jogi indokolás kiegészítendő.

A büntetés kiszabásával összefüggésben arra mutatott rá, hogy ugyan a törvényszék feltárta a megállapítható bűnösségi körülményeket, azonban azokat nem a nyomatékuknak megfelelően értékelte, többek között nem kellő súllyal vette figyelembe a vádlottak személyiségében rejlő kiemelkedő társadalomra veszélyességet. A kiszabott büntetések ugyan szigorúak, azonban a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját az ügyészségi álláspont szerint hosszabb időben kell megállapítani.

A fentiekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla nyilvános ülésen eljárva a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg az elsőfokú ítéletet a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját illetően, rendelkezzen az

elsőfokú ítélet kihirdetését követően a terheltek által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, illetőleg korrigálja az elsőfokú bíróság által az elsőfokú büntügyi költség tekintetében az I.r. vádlott külön kötelezésének összegét érintő számítási hibát.

Egyebekben – az ítéleti tényállás kiegészítése és helyesbítése, valamint a jogi indokolás kiegészítés mellett – az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[4] Fellebbezésének írásbeli indokolásában az I.r. vádlott védője fenntartotta a kétirányú jogorvoslati kérelmének tartalmát, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, az ítéleti tényállás alapját indokolatlanul képezte a II.r. vádlott nyomozati vallomása. Nem pusztán a láncfűrészrel történő bántalmazás tekintetében dőlt meg Terhelt2 szavahihetősége, más körülmények is kétséggé teszik a II.r. vádlott terhelő vallomásának hiteltérdeklőségét. A bizonyítási eljárás során ugyanis olyan körülményeket hozott fel a maga védelmében, amelyek valótlansága bebizonyosodott. Előadásait sem az eljáró nyomozó hatóság tárgyaláson kihallgatott tagja, sem pedig a sértett holttestének külső segítség igénybevételével I.r. vádlott által történő eltüntetésére irányuló törekvéssel kapcsolatban kihallgatott tanú23 tanú vallomása nem tudta megerősíteni.

Fentiekkal szemben védece a büntetőeljárás során az elfogását követően nem változtatta meg a vallomását, azon védekezése, miszerint a sértettet legfeljebb könnyű testi sértést megvalósító magatartással bántalmazta, az eljárás során nem volt cáfolható. Ezen előadását a védői álláspont szerint az a körülmény is alátámasztja, miszerint a jobb kézfejének mutatóujjánál lévő bűtyök sérülése 2020. május hónapban keletkezett az tanú14-gyel kitört konfliktusa nyomán, és ennek következményei miatt még a jelen büntetőeljárásban is kezelésre szorult, és ez a sérülés olyan súlyos, gyulladásos eredményező sebesülés volt, amely miatt védece képtelen volt a halálos eredmény kifejtésére alkalmas közepes-nagy erejű öklütések leadására. Nem osztva az ezzel összefüggő elsőbírói mérlegelést, a védelem kifejtette, hogy a gyulladt kézfej a közepes-nagy erejű ütésektől minden bizonnyal olyan fájdalmat eredményezett volna a vádlottnál, amely a sértett ököllel történő ütlegelését megakadályozta volna.

Mindemellett nem cáfolható tényként állapítható meg, hogy a terhére rótt cselekmény idején I.r. vádlott cipőt nem viselt, mezítláb volt, és ekörben utalt az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson előadott nyilatkozatára, amely szerint, ha az elkövető és a sértett testfelszíne érintkezik, akkor várhatóan az elkövetőnek a testen is létrejöhetnek elváltozások, de nem feltétlenül. Minderre tekintettel a védő úgy fogalmazott, hogy amennyiben védece fedetlen testfelszínnel bántalmazta volna közepes-nagy erejű ütésekkel és rúgásokkal a sértettet, akkor az érintett testfelszínein elváltozások jöttek volna létre, ilyeneket azonban az elfogásakor rajta nem tapasztaltak, kétséget kizáróan nem lehet tehát megállapítani részéről a durva bántalmazást.

[5] A védelmi álláspont szerint a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a terheltek szándékegységben a sértett halálát kívánva vagy abba belenyugodva bántalmazták volna sértett1t, ebből következően azt sem lehet kétségtől mentesen bizonyítani, hogy az egyes vádlottak milyen elkövetési magatartást tanúsítottak, illetőleg, hogy a halálos eredmények mely vádlott magatartásával összefüggésben keletkeztek.

[6] Az elsőfokú bíróság alanyi oldalról túlzott jelentőséget tulajdonított egyes, védece terhére eső adatoknak, és okszerűtlenül mérlegelte az I.r. vádlott személyiségét

negatív módon megítélő tanúvallomásokat, elvetve a vádlottal közvetlen szomszédi vagy baráti kapcsolatban lévő tanúk nyilatkozatait.

Tárgyi oldalról vizsgálva pedig I.r. vádlott a hivatkozott oknál fogva nem tudta kifejezni a halálos eredményhez szükséges elkövetési magatartást.

Fentiek alapján a védelem elsődleges indítványa arra irányult, hogy a másodfokú bíróság a minősített emberölés vádja alól védencét mentse fel, bűnösségét pedig könnyű testi sértés vétésében megállapítva, a büntetését e minősítésnek megfelelően szabja ki.

Másodlagos indítványa körében arra mutatott rá, hogy a bizonyítási eljárás során feltárt bűnösségi körülmények mellett az elsőfokon kiszabott életfogytig tartó szabadságvesztés eltúlzott, a törvényszék nem értékelte védenccé javára a több, mint 2 éves időmúlást, és a büntetett előélete mellett azt a körülményt, hogy az előéleti körülményeket megalapozó büntetések ittas járművezetés miatt szabták ki vele szemben, a közlekedési szabályok megszegésén túl élet vagy testi épség elleni bűncselekmény miatt soha nem volt büntetve.

A fennálló bűnösségi körülmények valószínűsítik, hogy védencével szemben határozott idejű szabadságvesztés alkalmazásával is elérhetőek a büntetési célok, ezért a büntetés mértékének enyhítésével az elsőfokú ítélet megváltoztatásának van helye.

A fellebbezésének írásbeli indokolásában II.r. vádlott védője fenntartotta az emberölés vonatkozásában felmentést célzó, illetőleg a bűncselekmény eltérő minősítésére és a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslati kérelmét.

Okfejtésében rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére alapította védenccé első nyomozati gyanúsított előadására az ítéleti tényállást, hogy azt II.r. vádlott lényegében visszavonta az előkészítő ülésen, mivel első kihallgatásakor alkoholos befolyásoltság hatása alatt állt. Az előkészítő ülésen tett vallomásában védenccé úgy nyilatkozott, hogy huzamosabb ideig nem bántalmazta a sértettet, összesen két pofont adott neki, kétszer fenéken rúgta és egyszer ököllel megütötte, láncfűrész láncot nem használt, ez nem is állt szándékában, utóbbiakat pedig még az I.r. vádlott nyilatkozata is megerősítette.

A halálos eredményre vezető bántalmazásnál csak a vádlottak és a sértett volt jelen, az eljárás során meghallgatott tanúvallomások pusztán árnyalni tudták a megállapított tényállást, leginkább a vádlottak személyiségére vonatkozóan. Etekintetben II.r. vádlott vonatkozásában kevés bizonyíték volt, a tanúk nagyrésze őt nem is ismerte, tanú14 azonban pozitív képet festett a személyiségéről.

[7] Kiemelt jelentőséget tulajdonítva az emberölés és halált okozó testi sértés büntette elhatárolásának, illetőleg a társtettesi elkövetés megállapíthatóságának, a védő kifejtette, hogy védenccé nyilatkozata alapján csak olyan kisebb erejű bántalmazás állapítható meg, amely nem volt alkalmas a sértett halálának előidézésére, de védenccé tudata nem is fogta át, hogy a bántalmazása hozzájárulhat a sértett halálához, védenccé I.r. vádlottal nem volt szándékegységben, hiszen huzamosabb bántalmazásban sem vett részt. Helytelenül mérlegelt tehát az elsőfokú bíróság arra vonatkozóan, hogy a vádlottak társtettesként valószínűsítették meg a terhükre rótt cselekményt, még az I.r. vádlott sem tett állítást a szándékegységükre nézve, Terhelt2 pedig több alkalommal kísérelte meg eredménytelenül leállítani az I.r. vádlott támadását.

Fenti körülmények között a védenccé tudata legfeljebb azt foghatta át, hogy cselekménye könnyű testi sértést vagy legrosszabb esetben súlyos testi sértést valósít meg.

Utóbbiak alapján a II.r. vádlott előkészítő ülésen tett vallomását kérte a tényállás megállapításánál figyelembe venni, s ennek alapján elsődlegesen könnyű testi sértés vétsége, másodlagosan súlyos testi sértés elkövetése állapítható meg a terhére, s a védő az ennek

megfelelő büntetés kiszabására tett indítványt az elsőfokon alkalmazott szankció jelentős enyhítésével.

Az előterjesztett ügyészi fellebbezéssel összefüggésben arra hívta fel a figyelmet, hogy a büntetés célját tekintve az elsőfokon alkalmazott büntetés inkább súlyosnak, mint enyhének tekinthető, ezért az indítványában foglaltaknak történő helyt nem adás esetén sem indokolt a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának hosszabb időtartamban történő meghatározása, sőt, ez esetben is annak enyhítése lenne szükséges.

Mindemellett a II.r. vádlott védője hivatkozott a védenca fellebbezési nyilatkozatával kapcsolatos írásbeli beadványára is, amelyben Terhelt2 sérelmezte, hogy a vele szemben kiszabott büntetésből is következően az eljáró hatóságok, így az ügyészség és az elsőfokú bíróság elfogultak voltak vele szemben, a tényállás megállapításánál több dolgot nem vettek figyelembe, így elsősorban az első gyanúsított kihallgatásával kapcsolatosan hangoztatott kifogásait, valamint az előkészítő ülésen megtett vallomásának tartalmát. Fenntartotta, hogy az első nyomozati kihallgatásakor nem tudott magáról, olyan részeg állapotban volt, hogy még a földön is elfeküdt.

Kitért arra, hogy Terhelt1 megfenyegette őt, és fenntartotta, miszerint tudomása van arról, hogy Terhelt1 megkereste tanú24t, és arra próbálta rávenni, hogy készpénz ellenében tüntesse el a bűncselekmény nyomait.

Hivatkozott arra is, hogy I.r. vádlott a nyomozati szakban a poligráfós vizsgálatot sem vállalta, az elmondásai, a szembesítésen tett előadásai is valótlanságokat tartalmaznak.

Kérte az ellene emelt összes vád ejtését, s ismételten kijelentette, hogy csak azért hajlandó megbűnhődni, amit valójában elkövetett, és amit az eljárás során el is ismert.

[8] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője változatlanul fenntartotta az átiratban foglaltakat. Kiemelte, hogy a törvényszék a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának meghatározása körében adós maradt az érdemi indokolással, általánosságban hivatkozott az eset összes körülményére, illetőleg a vádlottak eljárás során tanúsított magatartására. Hangsúlyozni kell, hogy a vádlotti cselekmény rendkívüli durvasága, a sértettnek okozott különös mértékű szenvedés teljes aránytalanságot mutat a sértetti magatartással, az elkövetők magatartása nem pusztán kiemelkedően brutális, embertelen, kegyetlen volt, hanem az a sértett emberi méltóságának mély megalázásával is együtt járt, a vádlottak személyiségének társadalomra veszélyessége pedig indokoltá teszi a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának felemelését, annak hosszabb tartamban való megállapítását, hiszen a fennálló körülmények közepette semmilyen körülmény nem indokolja tekintetben a törvényi minimum alkalmazását.

Perbeszédében az I.r. vádlott védője is fenntartotta a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat, álláspontja szerint az ítélet megalapozatlansága a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen elsőbírói mérlegelésében, a tényből tényre történő hibás következtetések levonásában, illetőleg a megállapított tényállás hiányosságaiban mutatkozik meg.

Maradéktalanul fenntartva az elsődleges indítványát, a másodlagos kérelme körében kifejtette, hogy az elsőfokon alkalmazott szankció jelentős enyhítésére már csak azért is szükség van, mert a büntetőeljárás során I.r. vádlott testvére autóbalesetben tragikus hirtelenséggel elhunyt, a védenca maradt a szülei egyetlen gyermeke, akire a továbbiakban támaszkodni tudnak, mindennek a körülménynek pedig kézzelfogható a büntetésre gyakorolt enyhítő hatása.

[9] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében II.r. terhelt védője ugyancsak változatlanul fenntartotta a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat, annyiban pontosítva korábbi álláspontján, miszerint védenca terhére a súlyos testi sértés büntettét lehet a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítani. Összességében a fellebbezésének történő helyt adására, a II.r vádlott terhére rótt cselekmény fentiek szerinti átminősítésére, a kiszabott joghátrány jelentős enyhítésére és végül az előterjesztett ügyészi fellebbezés elutasítására tett indítványt.

Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában, felszólalásában mindkét vádlott a történetek miatti megbánásának adott hangot, I.r. terhelt azt emelte ki, hogy elnehezült élethelyzetében mindvégig segíteni próbált a sértetten, és más ilyen helyzetbe jutott személyeken is, továbbá sajnálkozását fejezte ki afelett, hogy adott körülmények között nem tudta megfelelően kezelni a kialakult szituációt, konfliktust.

II.r. vádlott a felszólalásában azt emelte ki, hogy nagyon sajnálja a sértettel történeteket, őt aznap éjszaka többször megpróbálta megvédeni, kísérletei azonban eredménytelenek maradtak.

Segítségnyújtás elmulasztásában bűnösnek érezte magát, a vád szerint leírt huzamosabb bántalmazásban azonban nem vett részt, lényegében csak önvédelmi alapon bántalmazta a sértettet.

[10] Az ítéltábla az előterjesztett ellentétes irányú fellebbezések tartalmára – különösen a védelmi jogorvoslati kérelmek előleges irányára tekintettel –, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, a védői jogorvoslati kérelmek írásbeli indokolására, a II.r. terhelti írásbeli beadvány tartalmára, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen előadottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljeskörűen felülbírált.

A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozatlansági okot, illetőleg perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírlatának akadályát képezte volna.

A fentiek szerinti teljeskörű felülvizsgálat kiterjedt tehát a büntetőügy valamennyi fő- és járulékos, azaz az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésére és vonatkozására, a másodfokú felülbírlatnak ezen túlmenően a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában is megfelelően vizsgálnia és kontrollálnia kellett.

Ekörben megállapítható, hogy érdemi támadás perrendi-eljárási oldalról az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási cselekményeket nem érte, ezzel összefüggésben az ítéltábla sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású, relatív hatályú eljárási hibát vagy mulasztást.

[11] A széles körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére a büntetőeljárás során perrendszerűen, nem kifogásolható módon sor került, az elsőfokon eljáró bíróság alapos tevékenysége folytán minden olyan bizonyíték a tárgyalás részévé vált, amely az ítéleti tényállás megalapozott megállapításához elengedhetetlen volt, a törvényszék az irányadó történeti tényállást teljes egészében felderítette, s azt túlnyomórészt helyénvaló módon állapította meg. Kimerítő jelleggel foglalkozott mindazokkal a személy, szakértői típusú, tárgyi és okirati jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy meghatározó jelentőségű elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy a törvényes bizonyítékértékelés alapjául szolgáljanak. A törvényszék az összes olyan adatot és körülményt kellő részletességgel számbavett és értékelt, amely az adott büntetőügy

helyes ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések megnyugtató tisztázásához hozzájárult. Részletesen értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta a történeti tényállást.

[12] Fentiek értelmében a lefolytatott bizonyítás teljeskörűnek minősíthető, az eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, ennek során lényeges résztvevők lényeges jogai nem sérültek, a védelemhez fűződő jogok is maradéktalanul érvényesültek, a terhelti és tanúkihallgatások, valamint a szakértői meghallgatások a szabályozott rendben folytak, az eljárással érintettek megfelelő képviselte mindvégig biztosított volt, nevezettek olyan elbánásban részesültek, amelynek eredményeképpen megfelelően szembesülhettek a felmerülő és őket érintő bizonyítékalmazzal, az azzal kapcsolatos álláspontjuknak hangot adhattak, az azzal összefüggő indítványaik pedig szabályozott rendben elbírálást nyertek.

[13] Helytálló bizonyítékértékelése eredményeképpen az elsőfokú bíróság okszerűen állapította meg, hogy az I.r. terhelt védekezésével szemben a II.r. vádlott a nyomozás során legtöbb részletében feltáró jellegű, minden lényeges körülményre kiterjedő ténybeli beismerő vallomást terjesztett elő a törvényes eljárás szabályainak megfelelő rendben. Terhelt2 terhelt első nyomozati kihallgatását vezető tanú20 tárgyaláson tett tanúvallomása aggálytalanul és minden kétségtől mentesen igazolta, hogy a terhelt első nyomozati nyilatkozattételekor nem merült fel olyan körülmény, amely meggátolta volna Terhelt2 szabályszerű kihallgatását, a terhelt összefüggően, minden részletre kiterjedően önmagától, önállóan terjesztette elő vallomását, amelynek megtételekor nem volt ittas állapotban és más tudatmódosító szer általi befolyásoltságának lehetősége sem merült fel. Utóbbiak alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a terhére rótt cselekmény elkövetésének körülményeivel, okaival, módjával összefüggésben megfelelő részletességgel, tiszta tudatállapotban, térben és időben kellően orientáltan, az összes releváns körülmény ismeretében tette meg a szóban forgó nyomozati vallomását, amely beismerő nyilatkozatában az I.r. vádlotti elkövetés, kegyetlen bántalmazás alapmotivációit is feltárta, továbbá jelentős számban olyan részleteket is, amelyek a nyomozás akkori állása szerint nem voltak ismertek, az ezekkel kapcsolatos legtöbb érdemi körülményről a nyomozó hatóság is elsőként a nevezett terhelt ténybeli elismeréséből szerzett értesülést.

A fenti, a tényállás megállapításának alapjául helytállóan szolgáló előadásaival ellentétes utólagos II.r. vádlotti védekezés, így a tárgyalási szakban és a fellebbviteli eljárásban hangoztatott és tényszerűen alá nem támasztható kifogásai értelemszerűen nem foghattak helyt, Terhelt2 utólagos tagadásával és vallomásmódosításaival szemben az elsőfokon eljáró bíróság okszerűen alapította az ítéleti tényállást tanú20 idézett vallomásának tartalmára is figyelemmel az első nyomozati gyanúsított ki hallgatás anyagára.

Ugyanakkor a sértett láncal történt bántalmazásával összefüggésben az elsőfokú bíróság bizonyítékokat számbavevő és értékelő tevékenysége némi pontosításra szorult, első gyanúsított ki hallgatása során ugyanis I.r. vádlott ugyan nyilatkozott arra nézve, hogy Terhelt2 egy láncot tekerve a kezére a sértettre támadt, azonban az elsőbírói interpretációval szemben gyanúsítottként I.r. terhelt kifejezetten azt állította, hogy nem a láncal betekert, hanem a másik kezével adott 3-4 ütést a sértett testére. Mindebből következően a kellő ténybeli alapot nélkülözi, s ezért nem helytálló az az elsőbírói mérlegelés, miszerint a történeti tényállást etekintetben az I.r. vádlott vallomása alapján lehetett megállapítani. Valójában maga Terhelt2 II.r. vádlott is elismerte, hogy kifejezetten bántalmazási céllal egy láncfűrész láncát tekerte a kezére, azzal azonban – nem utolsó sorban az I.r. terhelti felhívásnak engedve – végülis nem bántalmazta sértettlt. Ezen terhelti nyilatkozatokkal

szemben ugyanakkor az igazságügyi orvosszakértői vélemény, a boncjegyzőkönyv tartalma alapján lehetett megállapítani, hogy a sértett tarkóján a bal fülcimpától egészen a jobb fülcimpáig húzódó jellegzetes láncszerű lenyomat az ilyen eszközzel történő bántalmazást támasztja alá.

Nyilvánvaló, hogy II.r. vádlott az eszközzel történő bántalmazás elhallgatásával is az őt megillető védekezési jogát gyakorolta, önmagában ez a körülmény az egyéb vonatkozásokban tett előadásai hiteltérdemlőségét nem kérdőjelezi meg.

[14] Annak ellenére, hogy II.r. vádlott utólagos védekezésében gyakorlatilag az első nyomozati gyanúsított kihallgatásán tett előadásai bizonyítékok köréből részegsége okán történő kizárását kérte, a nyomozati szakban tett egyéb előadásaiban, különösen a helyszíni kihallgatása során az első előadásával lényegileg egyező vallomásokat terjesztett elő, az összességében ilyen módon a Terhelt2 által szolgáltatott bizonyítékok elsőbírói értékelésével az ítéltábla is egyetértett.

A rendelkezésre álló, hiteltérdemlő bizonyítékok tartalmával adekvát módon került az megállapításra, hogy a II.r. terhelt nyomozati beismerő vallomásai értelmes, összefüggő, mindkét elkövető eltérő motivációját is feltáró, koherenciájuk okán önmagukban is meggyőző nyilatkozatok voltak, amelyeknek az egyéb bizonyítási eszközökkel, különösen a bűncselekmény helyszínét érintő helyszíni szemle adataival, az azon feltárt nyomokkal, azoknak elhelyezkedésével, egyáltalán az aktuális helyszíni viszonyokkal, valamint a sértett sérüléseivel kapcsolatosan az orvosszakértői nyilatkozatokkal és a boncjegyzőkönyv tartalmával kimutatható összhangja megkérdőjelezhetetlen. A nyomozás adatai messzemenőig alátámasztották tehát, hogy a II.r. vádlott tényfeltáró beismerő vallomásában foglaltak egy rendezett, koherens történeti tényállás megállapításának alapjául szolgálhatnak, ebből következően pedig kizárható, hogy II.r. terhelt az első nyomozati beismerő vallomásának megtétele során tudatzavart, kihallgathatatlan, különféle tudatmódosító tényezők által befolyásolt állapotban lett volna.

[15] Az elsőfokú bíróság perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárás további szükséges részecselekményeit is, így részint kihallgatások, részint ismertetések útján a tárgyalás anyagává tette valamennyi releváns tanúvallomás tartalmát. A megállapított tényállást alátámasztó, hiteltérdemlő bizonyítékok körét képezte azon tanúk vallomása, akik a terhelttel, különösen I.r. vádlottal, illetőleg a sértettel baráti vagy közeli ismerősi kapcsolatot ápoltak, ismerték életkörülményeiket, szokásrendszerüket, kapcsolataikat, az utolsó időszakbeli konkrét életvitelüket, nyilatkozni tudtak a terhelttel, illetőleg a sértett személyiségének alapvető jellemzőiről, tulajdonságaikról, egymással fenntartott kapcsolataik alakulásáról, illetőleg közülük egyesek a terhelttel, elsősorban I.r. vádlott bűncselekmény után tanúsított magatartásáról. Ekörben az elsőfokú bíróság bizonyítékokat számbavevő, illetőleg azokat mérlegre helyező és értékelő tevékenysége több vonatkozásban is pontosításra szorult. tanú5 tanú nyilatkozata szerint az ittas állapotban lévő Terhelt1 2020. június 17. napján éjszaka az Y69 nevű vendéglátóhely záróját, 24 órát követően kérte meg arra őt, hogy vigye haza, amely kérést visszautasított, ebből következően I.r. vádlott a bűncselekmény helyszínére már csak 2020. június 18. napján 0 óra 30 perc körüli időszakban érhetett vissza. Ennek a ténynek a bántalmazás kezdő időpontja meghatározásánál van jelentősége.

tanú2 tanú által a sértett ittas állapotban tanúsított általános magatartásával összefüggésben elmondottakból nem vonható le az a következtetés, miszerint az ő utóbbi előadása azt támasztja alá, hogy az őt ért bántalmazás előtt sértett1 némileg agresszíven lépett fel az I.r.

vádlottal szemben, de ez az agresszivitás egyértelműen csak verbális volt, ezen semmilyen formában nem lépett túl.

A tanú7 és tanú8 tanúk által a koppánymonostori szabadstrandon történt előzményekkel összefüggésben előadottakból nem vonható megalapozott következtetés arra nézve, hogy a sértett I.r. vádlottal kapcsolatosan kiszolgáltatott helyzetben volt, éppen a nevezett tanúk eltérő nyilatkozatai okán nem vonható olyan konklúzió, miszerint a sértett tartott I.r. vádlottól, aki lényegében a főnökeként lépett fel vele szemben.

tanú14 tanú vallomása alapján önmagában nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy nevezett inkább igyekezett védeni sértettlt, semmi oka nem volt, hogy a sértettet bántalmazza, és kizárólag tanú14 elmondása alapján nem vonható olyan következtetés, miszerint az ő okozói szerepe a sértettek sérülésében egyértelműen kizárt volna, az utóbbival kapcsolatos hipotézist azonban egyetlen ténykörülmeny, adat, hivatkozás vagy távoli utalás sem támasztja alá.

Az elsőfokú bíróság által rögzítettekkel szemben tanú17 tanú emlékezete szerint az I.r. vádlottal a település1-i történt találkozása és a 2020. június 18. napján lefolytatott telefonbeszélgetések nem egy napon történtek, ezen túlmenően tanú17 és tanú18 tanúk vallomása nem erősíti meg azt a tényt, hogy a releváns időszakban Terhelt1 kezén valóban volt sérülés, tanú18 nyilatkozata ezt alátámasztani nem tudta, tanú17 fentebb pontosított nyilatkozata alapján pedig nem vonható egyértelmű következtetés arra nézve, hogy a tanú június 18. napján a délelőtti órákban észlelte I.r. vádlott kezén a sérüléseket.

[16] A bizonyítékkör másik csoportját a Terhelt1 ingatlana közelében lakó szomszédok, a lakókörnyezet tagjainak tanúvallomásai alkották, akik érdemleges, az ügy mikénti eldöntését meghatározó vagy azt legalább befolyásoló bizonyítékokat, információkat nem tudtak szolgáltatni, általános jelleggel Terhelt1 és az általa a házába befogadott hasonszörű emberek általuk észlelt életmódjával, életvitelével, egymással fenntartott kapcsolataival, illetőleg az érintettek személyi tulajdonságaival kapcsolatosan nyilatkoztak.

Ezen tanúvallomások elsőbírói értékelésével összefüggésben ki kell emelni, hogy közmondásra, szólásmondásokra történeti tényállás, illetőleg ahhoz vezető ténybeli következtetés nem alapítható, ilyen módon tanú21 tanúvallomása alapján sem állapítható meg, hogy az sértett1 sértettel történt sajnálatos eseményekhez nem egy ember kell, és olyan konklúzió sem vonható le a nevezett tanú vallomásán alapulóan, hogy azért, mert sértett1 nem volt hangos személyiségű ember, még provokálhatta Terhelt1t.

[17] A tanúbizonyítás fontos eleme volt a bejelentés alapján a helyszínre érkező mentősök és rendőrök vallomásainak beszerzése és az azok által szolgáltatott bizonyítékok értékelése is, amelynek módjával a másodfokú bíróság lényegileg ugyancsak egyetértett, ugyanakkor tanú15 tanúvallomásának mérlegelése körében a másodfokú bíróság mellőzte azon elsőbírói okfejtést, hogy a halálesetet bejelentő Terhelt2 terhelt a helyszínen a bűncselekmény miatti gyanú önmagáról való elterelése érdekében kifejtett magatartásának mi lehetett az oka, illetőleg ehhez képest a későbbiek folyamán ezzel ellentétes beismerő vallomásának mi lehetett a motivációja. Az ekörben megfogalmazott találgatások és hipotetikus tartalmak az ítélet ténybeli indokolásának sem részei.

Végsősoron pedig az I.r. terhelt, illetőleg a sértetti hozzátartozók eljárás során történt kihallgatása sem szolgáltatott érdemleges bizonyítékot a vád tárgyává tett bűncselekménnyel összefüggésben, összességében helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, miszerint sem a rokonok, sem pedig I.r. vádlott gyermekkori barátjának, tanú16nak a vallomása nem cáfolja a II.r. terhelt nyomozás során első alkalommal tett beismerő

vallomásában foglaltakat, illetőleg I.r. terhelt védekezésének azon részét, amelyet a törvényszék a tényállás megállapításának alapjául elfogadott.

Jóllehet tehát az elsőfokú bíróság bizonyítékrögzítő- és értékelő tevékenységében tetten érhetőek a fentiek szerint bizonyos pontatlanságok, hibák és hiányosságok, egyes ténybeli következtetések nélkülözték a megfelelő ténybeli alapot, hipotetikus jellegűek voltak, illetőleg túlságosan távoli, ezért bizonyíthatatlan, megalapozatlan következtetéseket is foglaltak magukban, mindezek nem érintették a történeti tényállást megalapozó bizonyítékhalmoz alapvetően helytálló értékelését.

Helyénvaló módon rögzítette a törvényszék a személyi bizonyítékok értékelését összefoglaló megállapításában, hogy a fentiek szerint rendelkezésre álló tanúvallomások nem tartalmaztak olyan nyilatkozatokat, amelyek bármilyen mértékben cáfolták volna a II.r. terheltnek az ítéleti tényállást megalapozó, tényfeltáró beismerését arra vonatkozóan, hogy pontosan mi történt a vádlottak terhére rótt bűncselekmény elkövetésének helyszínén az elkövetés időpontjában. A bántalmazás helyszínén és annak idején egyetlen tanú sem volt jelen, így elsősorban a vádlottak, különösen az I.r. terhelt és a sértett személyiségére tudtak nyilatkozni, illetőleg több esetben a szubjektív véleményüknek adtak hangot. A lényegében kívülállónak és elfogulatlannak tekinthető szomszédok vallomásai igazolták, hogy az I.r. vádlott ingatlanában több hajléktalannak mondható személy is tartózkodott az idők folyamán, akik között jellemzőek voltak a sűrlődások, gyakran alakult ki közöttük vita, veszekedés, kiabálás. Semmilyen bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, illetőleg egyetlen nyilatkozat sem támasztotta alá azt, hogy tanú14nak bármilyen köze lenne a sértett bántalmazásához, nem áll rendelkezésre arra nézve adat, hivatkozás vagy akár csak utalás, hogy nevezett jelen lett volna a helyszínen a bűncselekmény időszakában, egyébiránt pedig aggálytalanul bizonyított, hogy sértett1 nem a hazaérkezését megelőzően, hanem a bűncselekményi helyszínen szerezte a sérüléseit, a lakásban és annak közvetlen környezetében pedig igazolhatóan senki más nem tartózkodott a terhelteken és a sértetten kívül a bűncselekmény elkövetésének idején.

A személyi bizonyítékok érdemi értékelésével tehát a másodfokú bíróság is egyetértett. Mindemellett a büntetőeljárás során lefolytatott szakértői vizsgálatok is egyértelmű, aggály nélküli bizonyítékokat szolgáltatottak az ügy esetlegesen eltérően értelmezhető ténykörülményei vonatkozásában, amely egyirányba mutató bizonyítási anyagot a törvényszék érdemében maradéktalanul elfogadott, és egyúttal azoknak okszerű értékelését meggyőző indoklással látta el.

[18] Jelen ügy megkerülhetetlen bizonyítékát jelentette az igazságügyi boncjegyzőkönyv tartalma, illetőleg a kapcsolatos orvosszakértői megállapítások és nyilatkozatok, az elsőfokú bíróság a tárgyalási szakban a szakértőket meg is hallgatta, akik a szakvéleményüket és azok kiegészítéseit változatlan formában fenntartották. A sértett sérüléseivel kapcsolatos orvosszakértői vélemény, annak kiegészítései, illetőleg a szakértők meghallgatása alapján helyesen állapította meg a törvényszék, hogy az ezek által szolgáltatott bizonyítékok II.r. terhelt vallomását lényegileg minden vonatkozásban megfelelően alátámasztották, a sértett bántalmazására huzamosabb időn keresztül, kitartóan, közel egyidőben került sor, utóbbiak bizonyító erejét a helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzítettek is mindenben alátámasztották.

Fentiekkel összhangban került sor az elsőfokú bíróság részéről a rendelkezésre álló igazságügyi genetikai, pszichológus, vegyész és pszichiáter szakértői vélemények értékelésére is.

Az I.r. vádlott kézsérülésével és annak következményeivel összefüggésben is rendelkezésre állt orvosszakértői megállapítás, amelynek lényege szerint, amennyiben az elkövető és a

sértett testfelszíne érintkezik, akkor várhatóan az elkövetőnek a testen is létrejöhetnek elváltozások, de nem feltétlenül, előfordulhat, hogy az ütést, rúgást leadó személynek különösebb elváltozása nem keletkezik, különösen igaz ez utóbbi a taposással megvalósított bántalmazási mechanizmusra. Mindezen, a védelem által is meghivatkozott bizonyítékra figyelemmel az I.r. vádlotti védelem ezzel kapcsolatos érvelése nem foghatott helyt, különös tekintettel arra is, hogy az I.r. vádlott részleges beismerése által is igazoltan a jobb kezének sérülésére tekintettel a másik kezével hajtotta végre a bántalmazást, másrészt a II.r. vádlotti terhelő vallomás is elsősorban a sértett testszerte történő rugdosásával megvalósított I.r. vádlotti bántalmazást és annak kiemelkedő gyakoriságát hangsúlyozta.

Helytelen, megalapozatlan, önkényes és minden elemében hipotetikus tehát azon védelmi következtetés, miszerint amennyiben a védelem közepes-nagy erejű ütésekkel, rúgásokkal bántalmazta volna a sértettet, akkor a testfelszínén elváltozás jött volna létre.

A fentiekben túlmenően az elsőfokú bíróság helyesen volt figyelemmel a tényállás megállapítása során a büntetőeljárás folyamatában beszerzett okiratok, rendőri jelentések, lefoglalási jegyzőkönyvek, orvosi dokumentáció, hangfelvételtől készült leirat tartalmára, a csatolt fényképmellékletek által tanúsított körülményekre és az egyéb rendelkezésre álló okirati bizonyítékokra.

[19] A releváns tényállási elemekre vonatkozóan a fentiekből következően a törvényszék mérlegelése valamennyi bizonyítékra kiterjedt, ezeket az elsőfokú bíróság körültekintően elemezte, és kötelezettségeinek megfelelően eleget téve a szükséges részletességgel meg is indokolta, hogy az irányadó tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította, így a bizonyítási anyag alapos és érdemben nem kifogásolható értékelésével az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Elemzése során kellő alaposággal sorra vette az egyes rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket, azok tartalmát az elégséges mértékben ismertette és részletező indokolással ellátva állást foglalt a hiteltérdemlőségük és a konkrét bizonyító erejük kérdésében is. Feladatai elvégzése során részletesen foglalkozott a részint ellentétes tartalmú bizonyítékok együttes értékelésével is, megfelelően feltárva és szükség esetén feloldva a közöttük húzódó ellentmondásokat.

A fentiekhez képest a terhelteknek és védőiknek az elsőfokú eljárás befejező szakában, illetőleg a fellebbviteli eljárás során előterjesztett és a korábbi védekezést megismétlő érvelése a törvényszék által helyesen rögzített, majd helytálló logika mentén megfelelően értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére irányult, amelyre azonban a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban túlnyomórésztben megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

[20] A lényegét tekintve alappal nem támadható bizonyítékértékelés eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint részben megalapozatlan, közelebbről hiányosan megállapított, erre figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alkalmazásával az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

- az ítéltábla az elsőfokú ítélet [4] bekezdésében foglaltakat az I.r. vádlott büntettségéről előzményi adatai vonatkozásában azzal egészíti ki, hogy Terhelte a jelen büntetőeljárással érintett bűncselekmény megvalósítását megelőzően három büntetőeljárásban is elmarasztalták.

A Komáromi Járásbíróság a 2016. február 18. napján – bíróság elé állítás keretében – kihirdetett és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett, 3.B.17/2016/2. számú ítéletével ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében (Btk. 236. § (1) bekezdés) mondta ki bűnösnek, s ezért öt 200 napi tétel pénzbüntetésre és 1 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte azzal, hogy a pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.500,- Ft-ban állapította meg, s rendelkezett az így kiszabott összesen 300.000,- Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

A Komáromi Járásbíróság a 2016. augusztus 31. napján – tárgyalás mellőzésével meghozott – és 2016. szeptember 22. napján jogerőre emelkedett, 18.Bpk.167/2016/3. számú végzésével Terhelt1 vádlottal szemben ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége (Btk. 236. § (1) bekezdés) miatt 1 év fogház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztést és 3 év közúti járművezetéstől eltiltást szabott ki azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról is.

A település1-i Járásbíróság a 2019. augusztus 14. napján – bíróság elé állítás keretében meghozott – és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett, 6.B.82/2019/3. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét ittas járművezetés vétségében (Btk. 236. § (1) bekezdés) állapította meg, s ezért öt 1 év fogház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának esetére a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, egyúttal a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét.

A próbaidő 2021. augusztus 14. napjával telt volna le eredményesen.

A másodfokú bíróság a fenti előzményi elítélések adatainak feltüntetésével korrigálta az elsőfokú bíróság azon mulasztását, miszerint az I.r. terhelt büntetett előéletét megalapozó korábbi elítéléseinek rögzítésével adós maradt. Mindemellett a törvényszék által feltüntetett egyetlen, marasztalással zárult büntetőeljárással összefüggésben szükséges annak feltüntetése, hogy a jelzett büntetőeljárásban elbírált bűncselekmény elkövetési ideje 2020. június 17. napja, 21 óra 49 perc, s utóbbira figyelemmel, a korábbi végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatti elkövetés okán az eljáró bíróság a 6.B.85/2020/27. számú határozatával elrendelte a település1-i Járásbíróság 6.B.82/2019/3. számú határozatával kiszabott 1 év fogházbüntetés utólagos végrehajtását is.

Releváns adatként rögzíteni szükséges még azt, hogy ezen bűncselekmény elkövetésére az adott napon az esti órákban 21 óra 49 perckor került sor, az I.r. vádlott elektromos kerékpárjával úgy vett részt a közúti járműforgalomban, hogy szervezetében 0,68-0,72 mg/l levegőalkohol volt, amely nála enyhe fokú alkoholos befolyásoltságot eredményezett.

- Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [8] bekezdésben foglaltakat azzal pontosítja, hogy a sértett mértéktelen italozása miatt 2020. június 18. napján szüntették meg a munkaviszonyát, a másodfokú bíróság utóbbiak szerint korrigálta a törvényszék által az időpontot érintően vétett elírást (tanú2 tanú vallomása).

- Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [10] bekezdésének első mondatát mellőzi a tényállásból, s ahelyett azt a megállapítást teszi, hogy az I.r. vádlott 2020. június 17. napján az esti órákban elektromos kerékpárjával ittasan vett részt a közúti járműforgalomban, vele szemben emiatt intézkedésre került sor, majd az éjszaka folyamán tovább folytatta az italozást, és végül az Y69 nevű szórakozóhelyről, annak bezárását követően, június 18. napján 00 óra után tért haza

a cím51. szám alatti ingatlanába. A vádlottak és a sértett ezt követően a fenti ingatlanban közös italozásba kezdtek.

A bizonyítást érintő ügyiratok rendelkezésre álló adatai szerint a másodfokú bíróság a fentiek szerint korrigálta az elsőbírői ténymegállapítás időpontokat érintő pontatlanságát.

- Az utóbbiakon túlmenően az elsőfokú ítélet [10] bekezdésében foglaltak több ponton helyesbítésre és kiegészítésre szorultak.

Az e bekezdésben foglaltakat az elsőfokú ítélet 4. oldalának 4. mondatát érintően azzal egészíti ki, hogy I.r. vádlott abbéli felháborodásában, hogy az általa az ingatlanába befogadott és általa mindenben támogatott sértett hálátlan magatartást tanúsít, vele szemben eszközösen, agresszíven lép fel, és attól a céltól vezérelve, hogy a sértettet emiatt az ingatlanának elhagyására kényszerítse, az eddig részére tett jótéteményeitől, a neki biztosított ruházattól megfoszsa, az elsőfokú bíróság által rögzített módon kezdte el őt bántalmazni.

Az elsőfokú ítélet 4. oldalának 6. mondatában foglaltak kiegészítésre szorulnak azzal, hogy a sértett ágyból történt kirángatása helyett az rögzítendő, hogy az I.r. vádlott a sértett által használt ágyra is felugorva, ugyancsak közepes-nagy erővel testszerte rugdosta, ténylegesen lerugdalta, illetőleg részint kirángatta az ágyból, majd a padlózatra került sértettel szemben is folytatta az ezirányú magatartását.

Az elsőfokú ítélet 4. oldalának 10. mondatában foglaltakat azzal szükséges kiegészíteni, hogy miután a testszerte történt bántalmazást követően a vádlottak a sértettet közösen kihúzták a házból, az ajtó előtt a betonlapokkal borított, 6 fokú, 1,5 méteres szintkülönbséget áthidaló lépcsősor tetejéről kilökték a magatehetetlen sértettet az udvarra, majd amikor nagy erővel elkezdett esni az eső, a lépcsőn keresztül visszarángatták, illetőleg részint II.r. vádlott visszaemelte őt a házba az ajtó mellé, ahol Terhelt2 a sértettet még egy kancsó vízzel nyakon is öntötte, mert a sáros udvaron történt húzkodása során erősen beszennyeződött. Mindeközben a sértett folyamatosan és hangosan jajveszékelt, és fájdalmairól panaszkodva többször a cselekményük abbahagyására szólította fel a vádlottakat, akik ennek ellenére folytatták a bántalmazást.

- A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [11] bekezdésének utolsó mondatában foglaltakat mellőzi a tényállásból, s helyett azt a megállapítást teszi, hogy a fentiek szerint a sértett vádlottak általi bántalmazására 2020. június 18. napján, hozzávetőlegesen 00 óra 30 perc körüli időtől kezdődően 02 óra 30 perc-03 óra körüli időszakig került sor, a tényleges fizikai bántalmazás időtartama mintegy 1/2-3/4 órát tett ki. Jóllehet a sértett a durva sorozatbántalmazását követően még aznap hajnalban, legkésőbb 2020. június 18. napján 05:00 órakor a II.r. vádlott által hátrahagyott helyzetben a bűncselekmény helyszínén életét veszttette, a II.r. vádlott csupán harmadnap reggel, 07:47 órakor tett bejelentést a sértetről.

A fenti tényállás kiegészítések az I.r. és II.r. vádlottak vallomásrészletein, az I.r. terhelt büntettségével kapcsolatos előéleti adatok által szolgáltatott bizonyítékokon, a boncjegyzőkönyv és az igazságügyi orvosszakértői vélemény, valamint annak kiegészítései megállapításain alapultak.

- A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [12] bekezdésében foglaltakat mellőzve ahelyett az alábbi megállapításokat teszi.

sértett1 (születési idő) holttestének igazságügyi orvosszakértői boncolásán a külsérelmi nyomok között számbavett, összesen 47 rb elváltozást, a hajas fejbőrben vérbeszűrődést, az agyállomány elfolyósodott voltát, az orrcsont törését, a mellkasfalban vérbeszűrődést, a

szegycsont és a bordák többszörös, sorozatos, ablakos jellegű törését, a mellüregben elkent vér nyomát, a bordatörések vetületében a mellhártya lemezének folytonosság-megszakadását, a tüdők zúzódását, vérbelehelésre gyanús tüdőterületeket, a légyrészekben nagy kiterjedésű vértasak-képződéssel járó vérbeszűrődéseket, valamint vértelen belszerveket, kezdődő, helyenként előrehaladó hullai bomlás jeleit, valamint általános és koszorúérvér elkeményedés- és szűkület bonctani jeleit, a szívizom elfajulását, a szív üregeinek tágulatát, idült oxigénhiányos betegségekre utaló jeleket, májbántalom jeleit, egyebekben pedig az elhalt életkorának megfelelő belső szerveket tártak fel.

A kórszövettani vizsgálat a vizsgált légyrészekben kiterjedt bevérzéseket igazolt.

A toxikológiai vizsgálat során gyógyszer-hatóanyagok, kábítószer, valamint új pszichoaktív szerek nem voltak kimutathatóak, sértettl sértett a halála időpontjában nyugtató, altató, kábító hatású szer hatása alatt nem állt.

A vizsgálatok során a sértett vérében 0,89 ezrelékes, a vizeletben 1,56 ezrelékes alkoholkoncentráció volt kimutatható, sértettl a halála időpontjában enyhe fokú alkoholos befolyásoltság alatt állt.

sértettl halálának közvetlen oka traumás és vérzéses shock volt. Esetében általános érlemeszesedés, idült oxigénhiányos szívbetegség jelei, valamint májbántalom jelei voltak észlelhetők, ezen megbetegedések a halál adott időpontban való bekövetkeztében azonban részoki szereppel sem bírtak.

A sértett sérüléseinek elszenvedése és a halála között legfeljebb 1-2 óra telhetett el, azonban a halál ennél rövidebb idő „akár néhány perc” alatt is bekövetkezhetett. Sérülései közül elsősorban az instabil mellkassal járó többszörös, sorozatos, ablakos bordatörések és a szegycsont törése, a tüdő zúzódása volt olyan súlyosságú, hogy életének megmentésére csak azonnal érkező, gyors, szakszerű segítség mellett kínálkozott volna elméleti esély.

A sértett sérülései közül több, vonalas kiterjedésű, szilárd, kemény tárgy által előidézett sérülés található, köztük a tarkó táján a bal fülcimpától a jobb fülcimpáig húzódó sérülés, amelyet láncfűrészbe való lánc idézett elő.

A sértetti sérüléseket általában legalább közepes erejű tompa erőbehatások hozták létre a vértasak-képződéssel járó légyrészsérüléseket, valamint a mellkasi sérüléshalmazt nagy erejű tompa erőbehatások idézték elő.

- Az elsőfokú ítélet [13] bekezdésében foglaltakat a másodfokú bíróság az ítéleti tényállásból mellőzi, az ebben foglalt megállapítást az ügydöntő határozat indokolása részének tekinti. Ehelyett az alábbi megállapításokat teszi.

Terheltl I.r. vádlott személyiségét az átlagos szintű intellektus, az életkorának és iskolai végzettségének megfelelő szint alsó határán differenciálódott határozatlan, bizonytalan, sodorható, befolyásolható személyiségjegyek, a gyenge én, pszudológia (a valóság szubjektív áthangolása), feszes mentális kontroll, gyenge tartás, labilis önértékelés, nagyon bizonytalan hangulati alkalmazkodás, gyenge belső feldolgozás, impulzivitás, indulatosság, robbanékonyság, indulatilag feszült élethelyzetben inadekvát, acting out típusú viselkedés lehetősége, erőszakosság, intellektuális renyheség, pszichaszténia reakciók, egyenetlen teljesítmény, koncentrációs zavarok, emocionális túlfűtöttség, disszimuláció jellemzi.

Terhelt2 II.r. vádlott esetében az elvégzett vizsgálat átlag alatti szintű intellektust, az életkorának és iskolai végzettségének megfelelő szinten differenciálódott határozatlan, bizonytalan, sodorható, befolyásolható személyiséget, gyenge ént, pszudológiát, túlzottan erős mentális kontrollt, nagyon erős szabadon lebegő szorongást, gyenge tartást, labilis önértékelést, fejlett belső feldolgozást, indulatosságot, robbanékonyságot, alacsony

tűrőképességet, gyors, reaktív tünetképződést, morális fogékonyságot, megfelelően feszes viselkedési féket, a felelősség előli elbújást, büntudatot, heves érzelmeket, fegyelmezetlen gondolkodást és verbális lazaságot tárt fel. Intellektusa az átlag alatti, alacsony szintű értelmi fejlettség övezetébe tartozik (80 MAWI IQ pont).

II.r. vádlott diszharmonikusan fejlődött, kiegyensúlyozatlan személyiség, érzelmi, hangulati életének labilitásával, diszharmoniójával, egyenetlen életvezetéssel, kapcsolati kötődési nehézségekkel, regresszióra való hajlammal, rendszeres, időszakosan túlzott mértékű szeszital fogyasztással és ismételt normasértésekkel, amelyek alkalmazkodását súlyosan rontották. Nevezett személyiségzavara – mely jellegét, súlyosságát tekintve az elmebetegség szintjéig meg sem közelíti –, önmagában beszámíthatóságot érintő kóros elmeállapotot nem jelent.

I.r. és II.r. vádlottak kóros elmeállapotban, azaz elmebetegségben, tudatzavarban, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, önmagában beszámíthatóságot érintő személyiségzavarban nem szenvednek és nem szenvedtek a vizsgált cselekmények elkövetése idején sem. Esetükben kóros (patológias) részség vagy csökevényes kóros (abortív patológias) részség fennállása nem állapítható meg.

Terhelt1 I.r. vádlott és Terhelt2 II.r. vádlott képes volt arra, hogy cselekménye következményeit felismerje, és e felismerésnek megfelelő magatartást tanúsítson.

A II.r. vádlottnak a terhükre rótt bűncselekmények pontos megvalósítási időszakával, időtartamával, a sértetti bántalmazás tiszta idejének meghatározásával kapcsolatos előadásai az orvosszakértői véleménynek a sérülések keletkezési idejével, a sérülések elszenvedéséhez képest a halál bekövetkezésének idejével összefüggő megállapításaival való együttértékelése eredményeként a sértett halála időpontja az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos állásfoglalásához képest pontosabban meghatározható volt, a bántalmazás legkésőbb 2020. június 18. napján 03 óra körüli befejeződése után a sértett halálának legfeljebb 2 óra elteltével be kellett következnie.

A törvényszék által megállapított tényállás a fentiek szerint helyesbítésekkel és kiegészítésekkel került összhangba az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az – a jelzett kiegészítések és az elsőfokú bíróság által vétett ítéletszerkesztési hibák kiküszöbölése nyomán – további korrekciókra nem szorult, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a helyesbített, pontosított és kiegészített tényállás alapján bírálta felül a fellebbezésekkel támadott elsőfokú határozatot.

[21] Az utóbbiak szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a terhettek bűnösségének fennálltára, büntetőjogi felelősségének az élet elleni cselekményben történő megállapíthatóságára, és a vádlottak terhére rótt bűncselekmények minősítésével összefüggésben is osztotta az ítéltábla az elsőbírói jogi álláspontot.

Az emberölésre irányuló szándék fennállásának a megállapítása gyakorlatilag jogi következtetésen alapul, amelyet a mindenkori jogalkalmazónak a rendelkezésre álló bizonyítékok sokoldalú és külön-külön, illetve egymással összefüggéseikben való értékelése alapján kell megítélnie. Emberölés megállapítására kizárólag akkor kerülhet sor, ha a szándékos bűnösség alapjául szolgáló tényelemek kellően bizonyítottak.

A vizsgált cselekmény élet elleni, illetőleg testi épség elleni jellegének megállapításakor alapvetően annak a kérdésnek az eldöntése szükséges, hogy az elkövetők szándéka a sértett életének – akár egyenes, akár eshetőleges – szándékkal történő kioltására, vagy ezzel szemben csupán testi sérülések okozására irányult-e. Ezzel összefüggésben az ítélkezési

gyakorlat azt hangsúlyozza, hogy az elkövetés idején fennálló tudati állapot megállapításánál, illetőleg annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre vagy bántalmazásra, illetőleg egészségsértésre irányult-e, a külvilágban megnyilvánuló, s ilyen módon megismerhető azokból a tényekből kell következtetést levonni, amelyek részben tárgyi, részben pedig alanyi jellegűek.

A szándék körében különös gonddal kell vizsgálni a tárgyi tényezők körében a cselekmény elkövetésére használt eszköznek az élet kioltására való alkalmasságát, az elkövetés konkrét körülményeit, a véghezvitel módját, ennek körében az erő kifejtés mérvét, intenzitását, folyamatosságát és irányítottságát, az okozott sérülések helyét és jellegét, nevezetesen azt, hogy az emberi test olyan tájékára irányítottak voltak-e a behatások, amely közismerten életfontosságú szerveket tartalmaz, továbbá az elkövetés előtt, alatt, illetőleg azt követően az elkövető által tett kijelentéseket, és az ezzel összefüggésben tanúsított magatartást. Az alanyi tényezők körében alapvető jelentősége van az elkövetők személyiségének és jellemző tulajdonságainak, feltétlenül nagy körültekintéssel kell vizsgálni a cselekményt kiváltó okokat és körülményeket, gondot kell fordítani a véghezvitelt megelőző pszichikus folyamat feltárására, egyúttal tekintettel kell lenni az elkövetőknek a passzív alanyhoz való viszonyára és az egyéb alanyi jellegű mozzanatokra.

A tárgyi és alanyi körülmények feltárása és elemzése, valamint összehatásukban, kölcsönös összefüggéseikben való sokoldalú mérlegelése során az elkövetés konkrét viszonyai között vizsgálni kell ezen túlmenően az elkövetők és a passzív alany életkorát, egészségi és fizikai állapotát, a két oldal között fennálló erőviszonyok jellegét és alakulását is, annak szem előtt tartása mellett, hogy az az elkövetési magatartássorozat, amely egy esetlegesen erős felépítésű és egészséges passzív alany esetében legfeljebb testi sértés megállapítását eredményezhetné, a törődött, rossz egészségi állapotú, idősebb ember, illetőleg magatehetetlen ember esetében az emberölés megállapítását is megalapozhatja.

Az élet elleni bűncselekmények túlnyomó részét az elkövetők az alkoholos befolyásoltságuk által felfokozott indulat hatása alatt valósítják meg, az a körülmény azonban, hogy az alkoholos tudatzavar folytán az elkövető kellő helyzetfelismerési képességgel nem rendelkezik, nyilvánvalóan nem zárja ki az ölési szándék fennállását és megállapíthatóságát, feltéve, ha az ittas, bódult állapot az elkövető önhibájából eredő volt. Úgy kell tekinteni tehát az önhibából eredő ilyen állapotban bűncselekményt elkövető személyt, mint aki a magatartását teljesen józanul követte el. Utóbbi azonban nem érinti a szándékosság egyes elemei beható vizsgálatának szükségességét. Ilyen esetekben az alkoholos tudatzavar folytán kizárólag a cselekmény tárgyi oldalának a vizsgálata ad eligazodást, a bűnösség megállapítása során a bíróság vizsgálata arra terjed ki, hogy az elkövető leittasodása önhibájából eredő volt-e, az alanyi oldal teljességét feltételezve az általa megvalósított cselekmény szándékosan vagy gondatlanságból elkövetett bűncselekményként lenne-e értékelhető, illetőleg adott esetben a szándékosságnak melyik válfaja lenne megállapítható.

Fentiekre figyelemmel a tárgyi tényezők körében elvégzett vizsgálata alapján az elsőfokú bíróság a II.r vádlott által használt eszköznek az élet elvételére való alkalmasságára, a konkrét elkövetési körülményekre, a vádlottak terhére rótt bűncselekmény véghezviteli módjára, az erő kifejtések jellemzően legalább közepes, de számtalan esetben kifejezetten nagy intenzitásúra, időben is jelentősen elhúzódó folyamatosságára és célszerű irányítottságára, továbbá az ennek következtében a sértett által elszenvedett sérülések helyére és azok természetére, életfontosságú szerveket, szervrendszereket, érzékszerveket magában foglaló jellegére, továbbá az elkövetők által a megvalósítás előtt, alatt, illetőleg azt követően tett kijelentésekre és az általuk tanúsított mérhetetlen közönyre figyelemmel – szem előtt tartva a sértett esőáztatta udvarról a házba történő visszahúzása, visszaráncigálása motívumát is – okszerűen vont következtetést arra, hogy az elkövetők az aktuális tudatállapotuk szerint

kifejezetten nem kívánták a sértett halálának a bekövetkezését, azonban felismerve a magatartásukkal egyenes, közvetlen és kizárólagos okozati összefüggésben álló jóvátehetetlen eredmény létrejöttének lehetőségét, az előre látott halálos következménybe belenyugodtak, azíránt teljes közömbösséget mutattak.

[22] Nyilvánvalóan az emberölés megvalósulhat több személy együttműködése folytán is, amikor a társtettesek mindegyike a törvényi tényálláshoz tartozó magatartást fejt ki olyan módon, hogy azok összehatásukban, együttesen eredményezik a halál bekövetkezését. Ezen kívül azonban ugyancsak társtettesi elkövetés állapítható meg akkor, ha a több személy mindegyike nem vesz részt a tényállásszerű ölési magatartás kifejtésében, ámde a közöttük létrejött akarategység folytán a véghezvitel folyamatában a szerepeket megosztva mozdítják elő az élet elvételével kapcsolatos cselekmény sikerét, példának okáért amennyiben az egyik elkövető lefogja a sértettet, míg a másik önmagában végrehajtja és bevégzi az élet elleni cselekményt.

Hosszú időre visszatekintően egységes és töretlen az ítélkezési gyakorlat abban is, hogy nem bűnsegéde, hanem társtettese az emberölésnek az, aki a sértettet az élet kioltására alkalmas tevékenységet ténylegesen végrehajtó személlyel szándék- és akarategységben bántalmazza.

A fentiekből következően tehát megállapítható, hogy az emberölési cselekményeknél a társtetességgel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat az alanyi oldalon megkívánja a több elkövető között az élet kioltására irányuló akarategységet, a tárgyi oldalon pedig az ölési cselekmény elkövetésében való részvétel fogalmán nem pusztán az eredményt közvetlenül előidéző véghezviteli magatartást érti, hanem minden, a tényállás szerinti ölési cselekményt kiegészítő vagy részcselekményként szolgáló, olyan egyéb magatartást is, amely a másik társ magatartásával együtt vezet a sértett életének kioltásához.

A társtetességgben megvalósított emberölési cselekmény létrejöhet akár egyenes, akár eshetőleges szándékkal történő véghezvitel esetén.

Fentiek szerint a jelen ügyben a társtettesi elkövetés megállapítására is kellő alappal, okszerűen és helytállóan került sor az elsőfokú bíróság részéről, az ítéltábla a fentiekkel kapcsolatos védelmi érveléseknek nem adott helyt.

A jogos védelmi helyzetben cselekvés kizárhatóságával kapcsolatos elsőbírói álláspontot is osztotta a másodfokú bíróság.

[23] Az emberi élet szándékos kioltása önmagában is kegyetlen cselekmény, a különös kegyetlenséggel történt elkövetés szerint minősített eset azokat a szituációkat foglalja magában, amikor az elkövető a bűncselekményt a tárgyi oldalról nézve rendkívüli embertelenséggel és brutalitással, alanyi oldalról tekintve pedig az átlagot lényegesen meghaladó kint, testi vagy lelki gyötrelmet okozva valósítja meg.

A különös kegyetlenség megállapításához következtetési alapként szolgál a passzív alanynak okozott sérülések nagy száma, súlya és természete, valamint a véghezvitel jellemző körülményei és módja.

Mindenkor figyelemmel kell lenni arra, hogy gyakran éppen a fentebb felsorolt szempontok és tényezők nyújtanak alapot az eshetőleges ölési szándék megállapítására és ilyen formán az élet kioltására irányuló cselekménynek a testi sértési magatartástól való elhatárolására, ezért az utóbbi esetekben az emberölés különös kegyetlenséggel elkövetésének a megállapítása nem vezethet a büntetőjogilag releváns, azonos körülmény kétszeres büntetőjogi értékeléséhez. Jelen esetben azonban nem erről az esetről van szó, az egyes vádlotti részecselekmények, azoknak az elkövetési körülményei, konkrét végrehajtási módjuk,

intenzitásuk, érvényesülési helyük, gyakoriságuk, folyamatosságuk önmagukban alkalmassá tette ezeket mindkét vádlott tekintetében az aktuálisan fennálló életelvételi szándékuk fennálltának aggálytalan igazolására, összességében a legalább két óra időtartamig elhúzódó bántalmazássorozat összes részcselekményének végrehajtása és annak mikéntje okszerűen szolgáltatott kellő alapot a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapításához, ebből következően azonos körülmény kétszeres büntetőjogi értékeléséről szó sem lehet.

A különös kegyetlenség objektív oldalának feltételein túlmenően alanyi oldalról nézve az emberölés akkor esik a szóban forgó minősített eset hatálya alá, ha az ölési cselekmény végrehajtása a sértettnek rendkívül súlyos fájdalmat, szenvedést, kínt, gyötrelmet, lelki megrázkódtatást vagy hosszan tartó rettegést, félelemérzetet okozott. Feltétlenül ilyen következményekkel járt a sértett szempontjából a hosszú kínnal járó, lassítottan végrehajtott ölési folyamat a vádlottak részéről.

Meg kell jegyezni, hogy az emberölésnek különös kegyetlenséggel elkövetése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az elkövető a véghezvitelhez használt-e bármilyen eszközt, a súlyosabb jogi minősítést önmagában megalapozza az is, ha az elkövető a cselekményt pusztán kézzel, agyonveréssel, agyonrúgással vagy taposással valósítja meg.

A különös kegyetlenség az elkövető személyiségének a végrehajtás módjában is kifejezésre jutó fokozott veszélyességét és nem a cselekmény eredményét jelenti, ezért az elkövető tudatának a véghezvitel időpontjában át kell fognia a végrehajtás különös kegyetlenségét. Az ítélezési gyakorlat azonban egységes abban, hogy általánosságban amennyiben az elkövető tudata egyáltalán átfogja az eredmény bekövetkezésének lehetőségét, ebből főszabály szerint az is következik, hogy a tudata egyszersmind képes volt a különös kegyetlenséggel történt megvalósítás felismerésére is.

Fentiek alapján az emberölés minősített esetének megállapításával és annak elsőbírói indokaival a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

[24] A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálatára során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által részint helytállóan számbavett és túlnyomórésztben megfelelően értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, a büntetéskiszabás jelen ügyben releváns körülményeivel összefüggő elsőbírói feltáró és értékelő tevékenység azonban több vonatkozásban is kiegészítésre, pontosításra, illetőleg módosításra szorult.

Az egységes ítélezési gyakorlat (56 BK vélemény) értelmében a beszámítási képesség korlátozottsága enyhítő körülmény abban az esetben is, ha a büntetés korlátlan enyhítésének feltételei nem állnak fenn, ugyanakkor a beszámítási képességet semmilyen módon nem érintő személyiségzavar fennállta nem teremti meg az alapját az enyhítő tényezőként való értékelésnek. Az a körülmény, hogy az elkövető elmeműködésének valamely sajátossága a bűncselekmény elkövetését megkönnyíthette, a büntetés kiszabásánál általában szóba jöhet enyhítő körülményként, jelen ügyben azonban a terheltek esetében az elmeműködés ilyen jellegű sajátossága, illetőleg ennek utóbbiak szerinti következményei megállapításának nem volt meg a ténybeli alapja. Utóbbiakra figyelemmel az enyhítő körülmények sorából a terheltek személyiségzavarát mellőzni kellett. Ugyanakkor II.r. vádlott vonatkozásában a feltáró jellegű beismerő vallomását enyhítő körülményként lehetett értékelni. Ezzel összefüggésben szükséges rögzíteni azt, hogy a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás enyhítő körülmény, és a részbeni beismerés is az lehet. Nagyobb a nyomatéka, ha az felderítő jellegű: ilyen esetben a cselekmény egészére kiterjedő beismerésnek a bűnösség részbeni tagadása mellett is enyhítő hatása van. II.r. terhelte az első nyomozati gyanúsított kihallgatása alkalmával ilyen felderítő jellegű, lényegében teljes beismerő nyilatkozatot terjesztett elő, az eljárás során tett különböző nyilatkozataiban pedig a testi sértésért, illetőleg a segítségnyújtás

elmulasztása büntetti alakzataért fennálló felelősségét, bűnösségét is elismerte, javára tehát nem jelentős súllyal fenti körülmény enyhítő tényezőként került értékelésre.

Mindemellett az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte súlyosító körülményként mindkét vádlott terhére a társtetteségben történt elkövetést, a többszörösen büntetett előéletüket és ekörben azt, hogy II.r. vádlott erőszakos bűnismétlő, korábban súlyos testi sértés miatt is felelősségrevonásra került.

Helyesen vette figyelembe a törvényszék mindkét vádlott vonatkozásában az önhibából eredő ittás állapotban való elkövetést, ezzel összefüggésben az indokolás kiegészítendő azzal, hogy nevezettek ittasságának jelentős szerepe volt a bűncselekmény elkövetésében, mi több, annak különös nyomatékát is meg kellett állapítani a terheltek által gátlástalanul véghezvitt legsúlyosabb, élet elleni bűncselekmény megvalósítására figyelemmel.

Az iszákos életmód abban az esetben súlyosító körülmény, ha agresszivitással párosulva az együttélési szabályok sorozatos megszegését eredményezi, ez a körülmény pedig nem csak az I.r., hanem mindkét vádlott vonatkozásában megállapítható, ekként II.r. terhelt vonatkozásában nem csupán az enyhítő, hanem a súlyosító körülmények köre is bővült.

A fentieken túlmenően súlyosító tényezőként volt szükséges értékelni azt a körülményt is, hogy nem csupán egy 60 éves, velük együtt élő, a sorsukat osztó személy sérelmére, hanem egyúttal egy olyan sértettel szemben is követték el a bántalmazássorozatot, aki a II.r. vádlott beismerése által is igazoltan aktuálisan komoly mértékű alkoholos befolyásoltság állapotában volt (nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sérüléseinek elszenvedését követően a halálának bekövetkezéséig is bontotta a szervezete az alkoholt, így a vegyészszakértői véleményben és boncjegyzőkönyvben szereplő érték nem pontosan és feltétlenül irányadó), s ennél fogva olyan állapot állt fenn nála, amely a védekezési képességének korlátozottságával együttjáró magatehetetlenséget legalábbis megközelítette, s ezen állapotát a terheltek aggálytalanul fel is tudták mérni.

További súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság azt a tényt, hogy I.r. vádlott a vele szemben korábban kiszabott és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt állva valósította meg a jelen büntetőeljárás tárgyát képező bűncselekményt.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság által kiegészített és pontosított bűnösségi és büntetéskiszabási körülményekre figyelemmel okszerűen vont az elsőfokon eljáró bíróság következtetést arra vonatkozóan, hogy mindkét vádlott vonatkozásában a Btk. 34. §-a és 41. § (1) bekezdése alapján a büntetés céljainak eléréséhez – figyelemmel a Btk. 80. §-ában megfogalmazott büntetéskiszabási elvekre is – életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges.

A törvényszék a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét a Btk. 43. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a törvényi minimumban állapította meg, ekörben az eset összes körülményének, illetőleg a vádlottak eljárás során tanúsított magatartásának a figyelembevételére hivatkozott, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának fentiek szerinti meghatározásához azonban konkrét indokolást nem fűzött. Ekörben azonban megállapítható, hogy a legjelentősebb szerepű, különös nyomatékú súlyosító tényezőkkel szemben hasonló súlyú enyhítő körülmények nem állíthatóak, részint pedig a számba vehető súlyosító körülmények nyomatéka a megállapítható enyhítő körülmény súlyát lényegesen meghaladta, másrésztől, tárgyi oldalról nézve a vádlottak által elkövetett bűncselekmény a különös kegyetlenséggel történő elkövetés valamennyi kimutatható ismervét, ismertetőjegyet magán viseli, illetőleg kimeríti, ekörben tehát nem pusztán az állapítható meg, hogy a terhelti cselekmény kivételesen elvetemült volt, a sértett életének kioltása a szokásostól lényegesen eltérő embertelenséggel, lelketlenséggel, brutalitással és gátlástalansággal történt, hanem az is tény, hogy egyúttal a sértett emberi méltóságának mély megalázásával járt, a vádlottak

cselekményüket másokban iszonyatot keltő módon, az emberi mivoltukból kivetkőzve valószínűsítették meg, mindez pedig egyértelműen leleplezi a személyiségük kiemelkedő társadalomra veszélyességét.

A fentiekre figyelemmel a feltételes szabadságra bocsáthatóság törvényben meghatározott időtartama minimumának megállapítása jelen ügyben a vádlottakkal szemben nem tartható, annak a másodfokú határozat rendelkező részében foglaltak szerinti emelése mutatkozott szükségesnek, a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elkövetők társadalomra veszélyességének megítélése körében az I.r. és II.r. vádlott ítéleti tényállásban is részletezett személyiségének tulajdonságai különös jelentőséggel bírnak, egyúttal legalább a fenti szempontok szerinti és mértékű büntetés kiszabása útján érhető el az az alapvető cél, hogy a szankció alkalmazás igazodjon a terheltek által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösségük fokához, a nevezettek kiemelkedő társadalomra veszélyességéhez, valamint a fentiek szerint feltárt egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[25] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztette fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a jogorvoslati kérelmekkel támadott elsőfokú határozatot a Be. 606. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával megváltoztatta, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját mindkét vádlott vonatkozásában 30 évben állapította meg, és arra tekintettel, hogy az elsőfokú ítélet fejrésében az I.r. vádlottat érintően helyesen feltüntetett előzetes fogvatartási időtartam beszámítására vonatkozó, illetőleg a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költségből Terhelte I.r. vádlottat külön terhelő költség összegét megállapító rendelkezésekben az eljáró törvényszék megjelölési és számítási hibákat vétett, ezeket a megállapítható tényeknek megfelelően a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint ugyancsak korrigálta, pontosította.

Egyebekben a törvényszék elsőfokú ítéletének rendelkezéseit – amelyek törvényesek és megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján I.r. vádlott esetében az elsőfokú eljárás lezárultát követően elrendelt letartóztatásától kezdődően, míg II.r. vádlott esetében az elsőfokú ítélet kihirdetésétől számítottan a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte, illetőleg a Be. 613. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával megállapította a másodfokú büntetőeljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, s rendelkezett annak II.r. terhelt által történő viselése tárgyában is.

Győr, 2023. március 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Vajda Edit s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2022. október 3. napján kelt 17.B.30/2022/58. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2023. március 13.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke